

РЕШЕНИЕ

№ 309

гр. Благоевград , 16.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ** в публично заседание на първи юли, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател:	Петър Узунов
Членове:	Анета Илинска Гюлфие Яхова

при участието на секретаря Катерина Пелтекова
като разгледа докладваното от Петър Узунов Въззивно гражданско дело №
20211200500030 по описа за 2021 година

Производството е образувано по въззивна жалба вх.№6704/10.07.18г на
Л. В. Ш., К. ИВ. Г. и Г. ИВ. Ш., и по въззивна жалба вх.№7447/08.08.18г на Л..
Г. Р., Г. Г. Д. и Ф. Г. В.,против решение №3240/15.06.18г на РС-Разлог по гр.д.
№2266/11г, с пр. осн.чл. 258 и сл. ГПК.

Постъпила е и частна жалба вх.№9538/12.10.18г от Л. Г. Р., Г. Г. Д. и Ф.
Г. В., срещу определение №5128/21.09.18г на РС-Разлог по гр.д.№2266/11г, с
което е отхвърлено искането им по чл.248 ГПК.

С решение №112/29.12.20г по гр.д.№825/20г, II ГО на ВКС,е отменено
предходното въззивно решение и делото е върнато на БОС за ново
разглеждане от друг състав с указания за произнасяне по същество.

С атакуваното решение са отхвърлени исквете по чл.108 ЗС и чл.537,
ал.2 ГПК, ведно със всички произтичащи от това последици.

Недоволни от атакуваните актове са останали жалбоподателите, който
ги считат за незаконосъобразни, излагайки подробни съображения в тази
насока.Настояват за тяхната отмяна, като се уважат исквите им претенции,

ведно с разноските.

Въззиваемата страна оспорва жалбите и поддържа атакуваните актове, настоявайки за тяхното потвърждаване, за което също подробно се аргументира.

Съда след като прецени наведените от страните доводи, закона и всички останали обстоятелства по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

В инициирания от въззивниците исков процес, с влязъл в сила на 10.03.04г съдебен акт, последните са признати за собственици по отношение на Ал.П. на: 2/3 ид.ч. от съсобствен имот пл.№1459, кв.55 по плана на гр.Якоруда, с площ от 1 853кв.м., при съсед:Б., Ст.Ф., път и старо корито на р.Места и построената върху същия едноетажна масивна стопанска постройка, разпределяйки квотите между ишците, като е отменен НА№121/99г за 1/3 ид.ч.от имота и постройката(вж. решение №348/02.10.00г на РРС по гр.д.№292/99г; решение №97/14.05.02г на БОС по в.гр.д.№1618/00г и решение №1846/10.03.04г на ВКС по гр.д.№1818/02г, IV ГО).

С така отменения НА№121/99г Ал.П. е призната за собственик по наследство и давност на целият спорен имот, въз основа на който в хода на горния граждански процес – на 11.03.02г - продава същия на Б.Т. с НА№131/02г и по тези въпроси не се спори.

По делото са налице данни, че с НА№270/42г Ф.В. е признат за собственик на ливада от 2дка в м.“Под селото“ при подробно описани съсед.

Безспорни са също родствените връзки, по силата на които Ф.В., п.1952г, се явява общ наследодател:баща е на К.Ш.,п.1994г и оставила Ив.Ш. (син) и Л.Р.(дъщеря); на Ал.П., п.2008г и оставила две дъщери – М.П. и Т.Р.; и на Г.В., п.1997г, оставил дъщеря - Г.Д. и син Ф.В.(вж. удостоверенията за н-ци).

Според удостоверението за семейно положение Б.Р. е сключила граждански брак на 21.06.03г с Н.Т. и приема фамилията Т.(вж.извлечението от акта за сключен граждански брак и удостоверението за идентичност на имената).

Междувременно от представените писмени доказателства се установи, че в резултат на проведен търг на 01.05.96г за „краварник №1“ кв.55, п.XV(вж. протокола от същата дата) е сключен договор №14/15.05.96г, по силата на който Съвета на пълномощниците по §29, ал.1 ПЗРЗНДЗСПЗЗ продава въпросната нежилищна сграда на Б. В..

По делото са налице данни, че със заповед №ОА-48/27.02.98г Областния управител на Софийска област е обявил за нищожни така проведения търг и сключения въз основа на него договор, която е атакувана пред ВАС, но производството е прекратено(вж.определение №6899/16.12.99г по адм.д.№3264/98г на ВАС)

С акт №2450/06.08.98г п.XV,кв.55 по парцеларния план на Стопански двор на гр.Якоруда, състоящ се от 2 511,15кв.м. и представляващ “прилежащ терен към краварник за 110 глави“, е актуван като частна държавна собственост.

Чрез НА№90/00г Б. и Л. В.и продават на Б.Р. 366/1050 ид.ч. от горния краварник, намиращ се в бившето ТКЗС – п.XV, кв.55 по плана на гр.Якоруда.

По силата на договор №1/22.01.01г за покупко-продажба на недвижим имот държавна земя – частна държавна собственост по чл.27, ал.6 ЗСПЗЗ, МЗГ продава на Б.Р. от своя собствен недвижим имот, представляващ п.XV, кв.55 по плана на гр.Якоруда, 366/1050 ид.ч., целият с площ от 2 511,15кв.м., надлежно отписани от актовете книги за държавни имоти(вж.заповед №ДИ-193/06.07.01г на областния управител).

Впоследствие с нотариален акт №160/10г Б.Т. дарява на М.П. 876/2 511ид.ч. от въпросния УПИ XV, кв.55 по плана на Якоруда.

Според ищцовите свидетели К. и П. имота е на Ф. Г.В. и през 1957г е внесен в ТКЗС, попада в стопанския двор на гр.Якоруда и върху него началото на 80-те години на XX век е изградена спорната сграда, представляваща краварник.Св.К. изрично сочи, че е бил строител на същата.Включването на имота в ТКЗС се потвърждава и от ответните свидетели, които също поддържат, че постройката е изградена от ТКЗС и се е ползвала за краварник(вж.св.Р. и Т.).Последните сочат, че части от

въпросната постройка и земята са закупени от Б.Т., описвайки подробно развитието на отношенията във времето.

От основното и допълнителни заключения на съдебно-техническата експертиза се установи, че описаната в НА№270/1942г ливада от 2дка в м.“Под селото“ на Ф.В. преди кооперирането е бил земеделска земя. Отражена е в първия регулационен план на гр.Якоруда от 1922г и този от 1935г с №209, без да има отреден парцел и без посочен собственик в разписния лист, но начина на трайно ползване е ливада.Едва в плана от 1958г е отразен имот пл. №1459, в който попада горния имот пл.№209 от 1 277кв.м. и част от имот пл. №228.Спорния им.пл.№1459 е записан на С. П., с предназначение – ливада, граничи с регулацията и с този регулационен план същият е включен в двора на ТКЗС.Към 1958г има само едно единствено УПИ и от цветния план експерта констатира, че спорния имот попада в околоръстния полигон.

В последващият план от 1978г им.пл.№1459 не е отразен.

Вещото лице констатира, че върху него е изградена сграда, отразена като „краварник№1“, без да е посочена нейната застроена площ, но изчислена графично същата възлиза на 1 044кв.м.Според експерта същата е построена около 1979г, но е отразена едва в одобрения парцеларен план на Стопанския двор от 30.03.98г.

В приложената към първоначалното и допълнително заключение комбинирана скица вещото лице е онагледило констатациите, според които 995кв.м. от им.пл.№1459 попадат извън постройката; 680,21кв.м. остават в УПИ XV и са свободни; 105кв.м. са под масивната сграда; 132 кв.м. са в улица и 18кв.м. в съседния УПИ XXV. Констатирано е, че ответницата Б.Т. ползва 366 кв.м. от процесната сграда и отредената ѝ прилежащата площ от УПИ XV, кв.55 по плана на Якоруда.

Вещото лице е категорично, че липсва идентичност между процесния имот и посочения в решение №97/14.05.02г на БОС по в.гр.д.№1618/00г, който е описан по плана от 1958г.Обосновава се с липсата на съседа „път“ който е отразен само в плана от 1958г.Освен това им.пл.№209 граничи с коритото на реката, докато за им.пл.№210 липсва такава граница.

Докато между процесната сграда и тази по цитираното решение на БОС

счита, че е налице идентичност.

Експерта изрично сочи, че ливадата по НА№270/42г не е заявявана за възстановяване пред ПК-Якоруда от н-ците на Ф.В..

По делото са налице данни за вписване на исковата молба и решението по гр.д.№292/99г по описана РРС, както и за допуснато обезпечение по него.

При така установеното съда направи следните правни изводи:

Жалбата е допустима, тъй като са налице всички предпоставки за това, но разгледана по същество е неоснователна.

Разпоредбата на чл.108 ЗС предвижда възможността собственикът да иска своята вещ от всяко лице, което я владее или държи без основание. За целта дължи доказване на собственическите си права върху вещта на поддържаните основания, че тя се намира у ответника и че той я владее без основание(вж. Р2419/80г, I ГО на ВКС и др.). Отсъствието на която и да е от горните кумулативно предвидени предпоставки, води до неоснователност на претенцията.

Представените по делото доказателства не установиха собственическите права на въззивниците на сочените придобивни основания на: 2/3 ид.ч. от процесния поземлен имот и от изградената върху него селскостопанска постройка „краварник“.

С НА№270/42г Ф.В., който не се спори че е общ наследодател на страните – физически лица(вж.у-нията за н-ци), действително е признат за собственик на 2дка ливада в м.“Под селото“, Якорудско землище. От показания на свидетелите и на двете страни обаче се установи, че при кооперирането същият е внесен в ТКЗС, което св.К. отнася към 1957г. Дори свидетелските показания в тази насока да се игнорират, кооперирането се обосновава от съдебно-техническата експертиза. Проследявайки регулационната история, вещото лице потвърждава земеделския характер на имота и макар да е отразен в първия регулационен план от 1922г и следващият от 1935г с им.пл.№209, няма отразен парцел и начина на трайното му ползване в разписният лист е ливада. С попадането му в им.пл.№1459 и включването му с плана от 1958г в Стопански двора на ТКЗС, наследствения

имот се явява внесен в ТКЗС – приобщен към земеделския фонд, при което губи своите реални граници и по арг. на чл.7 и чл.12 от Примерния устав на ТКЗС от 1958г(отм.), се променя неговото предназначение.Тези изводи се аргументират още от отсъствието на данни(а и твърдения), че е дворище, застроено с жилище и представлява единствен стопански двор с жилище на член на ТКЗС(вж. декларацията за непокрити и покрити имоти), който не се счита за внесен в ТКЗС и остава извън горния правен режим. Свидетелските показания, че н-ците на Ф.В. продължили да работят имота и след кооперирането не променят горните изводи, тъй като са бегли, повърхностни и не обосновават която и да е друга хипотеза на оставането му извън кооперираните.Освен това, тези им твърдения противоречат на техните собствени показания за кооперирането му, които кореспондират с останалия доказателствен материал(вж.експертизата и писмените доказателства).

Ищцовата теза за принадлежността на процесния имот към техния патримониум в реалните си граници и след масовизацията, категорично се опровергава от включването му още 1958г в стопанския двор като част от им.пл.№1459, а и от частичното му застрояване през 1979г със сграда на организациите по §12 и 29 от ПЗРЗСПЗЗ: 105кв.м. от им.пл.№1459, УПИ XV, са под масивната сграда, като 995кв.м. остават извън постройката, а само 680,21кв.м. остават в УПИ XV и са свободни, 132 кв.м. са в улица и 18кв.м. в съседния УПИ XXV.Всичко това само по себе си допълнително индицира кооперирането на земята и фактическото и отнемане от бившите собственици.При тези данни меродавен се явява Примерния устав на ТКЗС от 1958г(отм.), а не този от 1969г, на който се позовават въззивниците.

Следователно, процесния имот губи земеделския си характер, тъй като с включването му в Стопанския двор и реализирането на комплексно мероприятие, същият вече не може да бъде разглеждан самостоятелно, а като част от по-голям имот, в който е налице реализирано мероприятие по см. на чл.10б, ал.1 ЗСПЗЗ, препятстващо нейното възстановяване(така Р164/26.01.17г по гр.д.№5800/15г, I ГО ВКС и др.), при което за собственикът законодателя е предвидил правото да иска обезщетение(Р219/11г по гр.д. №807/10г, I ГО на ВКС и др.).Такива земи се явяват държавна собственост по см. на чл.10, ал.5(придшна ал.4) от ЗСПЗЗ и за тях по арг. на §35, ал.4 от ПЗРЗИДЗСПЗЗ и чл.45, ал.10 ППЗСПЗЗ е предвидено актуването им като

държавни и изготвянето на предвидените в чл.45, ал.3 ППЗСПЗЗ планове.В тази насока са още нормите на чл.27, ал.8 и ал.10 от ЗСПЗЗ, с които законодателя е усъвършенствал цитираната уредба(Р155/13.09.16г по гр.д. №460/15г, IV ГО.).

Според анализа на доказателственият материал процесния имот е и негоден за земеделско ползване и не подлежи на възстановяване, дори да е заявен от правоимащите.На това сочи описанието в прехвърлителните сделки (вж.нотариалните актове и договорите), които записи не са оспорени от страните и се подкрепят от свидетелските показания. Отреждането му за Стопански двор с плана от 1958г, ведно с отразяванията в последващите изменения на различните планове и предназначението на имота във времето, а понастоящем – застрояването му с краварника, отреждането на част за прилежаща площ и улица(вж.експертизата и гласните доказателства), допълнително подчертават негодността му за земеделско производство и невъзможността за реституиране по реда на ЗСПЗЗ.

Последното произтича и от чл.10, ал.12 ЗСПЗЗ, допускаща възстановяване собствеността върху земеделски земи, включени в стопанските дворове на ТКЗС, само при условията на чл.14, ал.1, т.1 ЗСПЗЗ, т.е. в съществуващи или възстановими на място стари реални граници за онези имоти, които са незастроени и не представляват прилежащи площи към сградите(Р89/15г по гр.д.№6524/14г, I ГО; Р477/09г по гр.д.№4024/08г,II ГО; Р219/11г по гр.д.№807/10г, I ГО на ВКС и др.).А данни за такива граници по делото отсъстват.Напротив – от 1958г за цялата територия на Стопанския двор в гр.Якоруда липсват дефинирани имотни граници за съставлящите го имоти.

Последващите отразявания в плановете не са достатъчни, за да направят възможна реституцията в съществуващи или възстановими стари реални граници.

Невъзможността ищцовата страна да го индивидуализира по местоположение, а възлага това на експертизата в хода на процеса, представлява признания на неизгоден за нея факт – липса на съществуващи или възстановими на място стари реални граници(вж. поправените искиви молби и становищата на ищцовия представител в хода на процеса).

Свидетелските показания потвърждават отсъствието на имотни граници и също изключват земеделското предназначение на имота, впрегвид данните за включването му в Стопански двор и изградения „краварник №1“ края на 70-те години на миналия век.

Освен това - „краварник №1“ от 1044кв.м. е построен върху процесния имот и част от последния е отреден за прилежаща площ към въпросната сграда(вж. експертизата и договор №1/22.01.01г).Това допълнително изключва оставането му в ищцовия патримониум след кооперирането.

Нормата на чл.10, ал.5 от ЗСПЗЗ е доразвита в чл.45, ал.10 от ППЗСПЗЗ, която в редакцията си по времето на развитието на спорните отношения изрично сочи за държавна собственост земите, незаети със сгради и съоръжения на организациите по §12 и 29 от ПЗРЗСПЗЗ или оставащите извън прилежащите площи към тях, но негодни за земеделско ползване и неподлежащи на възстановяване. §35, ал.4 от ПЗРЗСПЗЗ, който според мотивите за изменението(с ДВ,бр.13/07г) цели усъвършенстване на правната уредба досежно държавната собственост, подкрепя горното тълкуване.А също и последващите изменения на чл.27, ал.8 и чл.10 от ЗСПЗЗ, които допълнително опровергават исковите претенции(Р430/17.05.16г по гр.з. №7408/14г, IV ГО на ВКС и др.). Държавния характер на такива земи,макар и непряко, е посочен също в т.9 от решение №8/19.06.97 по конст.д.№8/95г, постановено от КС във връзка с изменението на чл.27, ал.6 ЗСПЗЗ(Р155/16г по гр.д.№4607/15г1IV ГО на ВКС и др.). Ето защо е законосъобразно актуването на п.XV,кв.55 по парцеларния план на Стопански двор на гр.Якоруда, състоящ се от 2 511,15кв.м. и представляващ “прилежащ терен към краварник за 110 глави“ акт №2450/06.08.98г за частна държавна собственост, е законосъобразно.Поради това развитите в тази връзка доводи и оплаквания на въззивниците не намират опора в закона и данните по делото.

След като по изложените съображения спорния имот не е земеделски по см. на чл.2 от ЗСПЗЗ,вр. с чл.1, ал.2 ППЗСПЗЗ, явява се негоден за земеделско ползване и не подлежи на възстановяване, то по арг. на чл.10б, ал.5(предишна 4) от ЗСПЗЗ, държавата си запазва правото на собственост и по силата на закона поземления имот се счита частна държавна собственост.Застрояването му и законността на строителството в случая е

ирелевантна.Още повече, че по делото липсват данни за надлежно заявени, респ. удовлетворени реституционни претенции, както на ищците(вж. констатациите на експертизата), така и на трети лица.

Докато сградите и съоръженията, изградени в стопанските дворове, са част от имуществото на организациите по §12 и 29 от ПЗРЗСПЗЗ и по арг. на чл.27, ал.1 ЗСПЗЗ и чл.48, ал.2, 8 и 10 ППЗСПЗЗ подлежат на разпределение между правоимащите или продажба чрез търг(вж.Р103/13.05.16г по гр.д. №6163/15г, I ГО на ВКС и др.).В изпълнение именно на тези законови разпоредби с договор №14/15.05.96г Б. В. придобива от Съвета на пълномощниците по §29, ал.1 ПЗРЗНДЗСПЗЗ описания „краварник №1“, от който впоследствие прехвърля на ответницата Б.Т. 366/1050ид.ч.(вж. НА№90/00г), а тя от своя страна по-късно придобива и 366/1050 ид.ч. от п.XV, кв.55 по плана на гр.Якоруда.Само заповед №ДА-48/27.02.98г на Областния управител на Софийска област не е в състояние да обоснове нищожността на търга от 01.05.96г и сключените въз основа на него сделки.Областния управител не разполага с такива правомощия и позоваването от негова страна на цитираните норми не променя тези изводи:чл.41, ал.9 ЗСПЗЗ не съществува, а чл.80 ЗДС регламентира правомощия, различни от упражнените.Други доказателства за подържаните от ищците нищожност не се установиха.

За пълнота следва да се отбележи, че дори въпросната заповед и правните последици от обявената с нея нищожност да се зачетат, то имуществото, предмет на търга от 01.05.96г и сключения въз основа на него сделки, биха се върнали в патримониума на организациите по §12 и 29 от ПЗРЗСПЗЗ, не в ищцовия. Защото при издаването на въпросната заповед, областния управител е изхождал от статута на имота, недвусмислено приемайки го за принадлежащ на посочените организации(вж. мотивите към заповедта).В противен случай заповедта се обезсмисля.

Последващата продажба на прилежаща площ от имота на Б.Т., която е възможно само за притежатели на сграда, също е показателна за действителността на търга и сделките, тъй като липсва правна логика за сключването на договор №1/22.02.01г от министъра на земеделието и горите при тяхната нищожност.

Впредвид изложеното за ишците липсва правна възможност за придобиването на постройката по приращение.Развитите в тази връзка доводи и оплаквания са неоснователни.

В този контекст, настоящия състав намира активната материалноправна легитимация на ищцовата страна за недоказана.Признаването им за собственици с влязло в сила на 10.03.04г решение по гр.д.№292/99г по описа на РРС на 2/3 ид.ч. от поземления имот и постройката, не е в състояние да подкрепи тезата им. Освен, че съдебното решение не е придобивно основание, формираната с него СПН не може да се противопостави на държавата, понеже не е участвала във вѐдения процес, а и на физическите лица, въпреки разпоредбата на чл.226, ал.3 ГПК.Това е така, понеже според вещото лице в случая липсва идентичност между процесния имот и посочения в решението №97/14.05.02г на БОС по в.гр.д.№1618/00г, за което подробно се обосновава.

Дори последното да се игнорира и идентичността да се счете за факт, то в случая по вече изложените съображения не ишците, а държавата се легитимира за собственик на претендирания от тях поземлени имот „ex lege“(вж.АДС№2450/06.08.98г) и като такъв още преди завеждането на горния процес се е разпоредила с 366/1050 ид.ч. от същия в полза на Б.Т. (вж.договор №1/22.01.01г).

След като по силата на закона държавата се легитимира за собственик на имотите в Стопанския двор, АДС№2450/06.08.98г като официален свидетелстващ документ, с неговата обвързваща материална доказателствена сила, легитимират в нужната степен държавата за собственик на п.XV от 2 511кв.м.(вж.Р134/22.05.13г по гр.д.№51/13г, II ГО;Р67/16.06.17гпо гр.д. №3533/16г,II ГО на ВКС и др.).Поради това изложените в тази връзка доводи и оплаквания на жалбоподателите са неоснователни.

Аналогично е положението и с постройката(краварник), която преди завеждането на гр.д.№292/99г пред РРС е придобита от Б.В. чрез покупко-продажба(вж. договор №14/15.05.96), годна да го легитимира за изключителен неин собственик.Извършената с НА№90/00г разпоредителна сделка с 366/1050 ид.ч. от краварника, е произвела своя вещноправен ефект и понастоящем легитимира Б.Т. за съсобственик на същия.

Докато в резултат на дарственият акт на 876/2 511 ид.ч. от поземления имот(вж.НА№160/10г), последните са преминали от Б.Т. в патримониума на М.П..

Следователно, доколко ответниците упражняват фактическа власт върху притежаваните от тях части от процесния имот, то те имат своето основание в закона и горните разпоредителни актове.

Неоснователни са доводите на Б.Т., че е придобила целият поземлен имот от праводателката си Ал.П. както чрез покупко-продажба с нотариален акт №131/02г, така и чрез добросъвестно владение, считано от датата на продажбата му на 11.03.02г.Както се изтъкна към тази дата никой от н-ците на Ф.В. не е притежавал вещни права върху спорния поземлен имот, вкл. Ал.П., за да ги прехвърли надлежно на Б.Т.. Издадения в полза на Ал.П. НА№121/99г, с който е призната за собственик по наследство и давност на земята, също не е в състояние да я легитимира за изключителен собственик. Причината за това се корени в статута на поземления имот.По начало земеделски имот може да се придобие по давност ако не е бил коопериран и е запазил своята индивидуализация в реални граници, и ако в съответния период на владение не е съществувала забрана за придобиване по давност(Р202/11г по гр.д.№1193/10г, II ГО на ВКС и др.).Както се установи настоящия случай не е такъв – освен доказаното коопериране на имота(вж. експертизата, писмените и гласни доказателства), по вече изложените съображения същия е със статут на частна държавна собственост, спрямо която са налице нормативни пречки за придобиване по давност.Придобиването по давност на поземлен имот в стопанските дворове с характеристики на процесния и представляващ държавна собственост, по арг. на чл.24, ал.7 ЗСПЗЗ е изключено, като по силата на чл.45, ал.10 ППЗСПЗЗ неговото стопанисване, управление и разпореждане, е предоставено на министъра на земеделието, храните и горите(така и Р188/10г по гр.д. №477/09г, I ГО; Опр.№1008/15г по гр.д.№2979/15г,III ГО на ВКС и др.).

В случая следва да се има предвид, че до 01.06.96г редакцията на чл.86 ЗС(ДВ,бр.31/17.04.90г) препятства придобиването по давност на вещи, държавна или общинска собственост.След изменението на цитираната норма в сила от 01.06.96г(ДВ,бр.33/93г),изключението остава да важи само за

публичната държавна или общинска собственост. Докато за частната държавна или общинска собственост тази забрана отпада и давността започва да тече от тази дата (01.06.96г), вкл. за установено владение отпреди това. По силата на мораториума, установен с §1 от ЗР на ЗС(ДВ,бр.46/06г) обаче, е постановено спиране на давността за определен период от време, впоследствие удължаван и действащ понастоящем.

В допълнение следва да се изтъкне, че до изменението на чл.86 ЗС в първоначалната му редакция, давността е изключена като придобивен способ и по отношение на кооперираните земеделски земи. Изтеклата давност за времето от 18.04.90г (изменението на чл.86 ЗС) до 01.03.91г (влизване в сила на ЗСПЗЗ) не се зачита по разпореждане на чл.5, ал.2 ЗСПЗЗ, приет с §1 от ПЗР на ЗИД на ЗОСОИ. По силата на същата разпоредба не се зачита и изтеклия давностен срок до 28.10.1997г. След тази дата давност тече, ако е завършена процедурата по възстановяване на имота, защото едва с възстановителното решение на ОСЗ имотът е индивидуализиран с реални граници, съставлява годен обект на правото на собственост и може да участва в гражданския оборот. Наред с това едва от този момент реституирания собственик разполага с правната възможност да защитава правото си на собственост върху него.

Ето защо дори всички елементи от сложния фактически състав на придобивната давност да се приемат за факт, последната не легитимира Ал.П. за изключителен собственик на описания в НА№121/99г поземлен имот. По тези съображения и Б.Т. не може да се легитимира за собственик на поземления имот, придобит чрез кратката придобивна давност в резултат на добросъвестно владение.

Дори в разрез с горното имота да се счете за невнасян в кооперативното стопанство и неотстъпван за ползване, а отнет без основание, то реституцията му настъпва по реда на чл.2, ал.2 ЗВСОНИ и по силата на чл.5, ал.2 от ЗВСОНИ, придобиването по давност е невъзможно, тъй като изтеклата до 28.10.97г придобивна давност не се зачита и от тази дата започва да тече нова давност. Следователно, и по този ред към 03.05.99г (дата на издаването на НА№121/99г) Ал.П. не е изработила изискуемата от закона придобивна давност, поради което и не е разполагала със собственически права върху

процесния имот, за да произведе покупко-продажбата по НА№131/02г целения вещноправен ефект. Последния не е налице и относно 1/3 ид.ч. от земята и постройката, тъй като по горните съображения не се установи да е техен притежател по наследство.

Не се доказва също Б.Т. да е придобила имота чрез кратката придобивна давност. Освен вече изложеното е наложително да се изтъкне следното: съдебната практика по приложението на чл.226, ал.3 ГПК по принцип приема, че приобретателя може да се позове на добросъвестно владение и да придобие правото на собственост с изтичането на кратката 5-годишна придобивна давност от момента на влизане в сила на решението по процеса, по време на който е придобит имота.

В случая обаче не се установиха предпоставките на изтъкнатия придобивен способ, за да приеме за негов изключителен собственик, дори горните пречки да отсъстват. Напротив, покупката на идеални части от сградата с нотариален акт №90/09.08.00г и на идеални части от п.XV, кв.55 по плана на Якоруда с договор №1/22.01.01г недвусмислено оборват презумпцията на чл.70, ал.2 ЗС и индицират знанието й към момента на изповядване на покупко-продажбата по НА№131/02г, че нейният праводател (Ал.П.) не е собственик за поземления имот и сградата, а съответно Б.В. и държавата. Наред с това, липсват данни да е завладяла целият имот и да го е упражнявала явно, спокойно, непрекъснато, постоянно и несъмнено (вж. прокурорската преписка). Нложително е да се изтъкне още, че щом собствеността по отношение на част от поземления имот е възникнала на едно основание (покупко-продажба на идеалните части), Б.Т. не може да я придобие на друго основание, понеже вече е техен собственик (вж. ТР№80/65г ОСКВКС и др.).

Следва да се отбележи, че според доктрината и константата съдебна практика вписването, респ. невписването на исковата молба по гр.д.№292/99г по описа на РРС, е от значение за добросъвестността на приобретателя в хода на процеса, не и за обвързаността му от СПН (така Р52/23.07.18г по гр.д. №1455/17г, I ГО на ВКС и др.). Ето защо доводите по този въпрос на въззивниците са основателни. По вече изложеното обаче, формираната СПН по гр.д.№292/99г по описа на РРС не е в състояние да отрече правата на Б.Т.,

а оттам и тези на М.П., както и на държавата.

В допълнение е нужно да се отбележи, че дори процесния имот да се счете за земеделски, подлежащ на реституция на общо основание, то разпоредбата на чл.19 от ЗСПЗЗ също лишава ответниците от възможността да го придобият, понеже оправомощава общината да управлява и стопанисва земята, останала след възстановяването на правата на собствениците.

По тези съображения ревандикационните претенции се явяват неоснователни и подлежат на отхвърляне.

Неуважаването им обуславя неоснователността и на исковете по чл.537, ал.2 ГПК. След като ищците не доказаха активната си материално-правна легитимация по главните искове досежно процесния имот, то и атакуваните нотариални актове не засягат техни вещни права. Според доктрината и съдебна практика иска по чл.537, ал.2 ГПК в казус като настоящия е акцесорен и оспорените нотариални актове подлежат на отмяна само при уважаване на собственическите. Освен това, с цитираната норма законодателя е предвидил отмяна само на констативни нотариални актове, удостоверяващи право на собственост върху недвижими имоти, не и материализиращите сделки с вещни права върху недвижимости, каквито безспорно са атакуваните (ТР №3/29.11.12г по т.д. №3/12г на ОСГКВКС и др.). Поради това исковете по чл.537, ал.2 ГПК не намират опора в закона и данните по делото.

Неоснователни са и доводите на държавата, представлявана от министъра на регионалното развитие и благоустройство, според което представляваната от тях държава не е пасивно легитимирана да отговаря по предявените искове, обосновавайки се с предоставянето от законодателя на процесните земи за управление, стопанисване и разпореждане на министъра на земеделието и горите. Известно е, че меродавни за процесуалната легитимация на страните са твърденията в исковата молба. Анализ на обстоятелствената част и петитума на първоначалната и поправените искови молби (вж. и ищцовите становища в хода на процеса) обосновават наличието на спор и с държавата. Ето защо последната се явява надлежен ответник в настоящия процес, а конкретния субект, който участва от нейно име е въпрос на процесуално представителство, а не на процесуална легитимация. Оттук и неоснователността на искането за прекратяване производството спрямо

представляваната от МРР държава. Твърденията и петитума сочат именно министъра на регионалното развитие и благоустройство за представляващ. Последващото изясняване статута на имота и неговото окончателно установяване към настоящия момент(въз основа на закона и доказателствата), обосновава представителството на министъра на земеделието и горите. Участието на последния като трето лице помагач очевидно е осигурило достатъчно правни възможности и гаранции за защита правата и интересите на държавата, поради което служебното ѝ конституиране като ответник е безпредметно. Освен това, в отменителното решение на ВКС, което неизбежно съдържа преценката за допустимостта на исковите претенции, липсват указания в тази насока, поради което положителните изводи на ВКС за допустимостта на исковите претенции не подлежи на пререшаване от настоящата инстанция при новото разглеждане на делото.

Непосочването в исковата молба на всички индивидуализиращи белези на спорния имот не води до търсения от въззиваемите резултат. Според константната съдебна практика индивидуализацията в казуси като настоящия е възможна и в хода на процеса с помощта на експертиза. В първоначалната искова молба и поправените такива се съдържат достатъчно данни досежно индивидуализацията на имота(вж.и становищата в с.3), отличаващи го от всеки друг поземлен имот. Последните, ведно с описаните от вещото лице характеристиките са напълно достатъчни за актуалната индивидуализация на спорния имот(Р424/28.10.11г по гр.д.№579/10г, IV ГО; Опр.№86/25.02.09г по гр.д.№45/09г, II ГО на ВКС и др.).От тук и несъстоятелността на изложените в тази насока доводи.

Несъстоятелни се и оплакванията за допуснати съществени процесуални нарушения от решаващия състав.Проведените съдопроизводствени действия съответстват на процесуалните изисквания. Липсват данни за нарушена равнопоставеност между страните, напротив – и на двете страни да осигурени равни възможности за участие и защита в процеса.Автономната въззивна проверка не установи нарушения,извън наведените от въззивниците, рефлектиращи негативно върху законосъобразността на обжалваното решение и водещи до търсения от тях резултат.

По тези съображения атакувания акт като краен резултат се явява правилен и законосъобразен, което налага цялостното му потвърждаване, макар и по съображения, различаващи се от тези на РС.

В изложеното се съдържа отговор на всички останали доводи да на страните, които са от значение за правилното решаване на спора.

По частна жалба вх.№9538/12.10.18г:

Частната жалба, макар и допустима, разгледана по същество също е неоснователна.

От материалите по делото се установи, че в последното с.з. от 02.05.18г страните-физически лица са потвърдили исканията си за разноски съобразно представените списъци по чл.80 ГПК и доказателствата за разходването ми.Представителя на държавата се е ограничи само да претендира присъждане на сумата от 500лв, съгл.чл.78, ал.8 ГПК, вр. с чл.25, ал.2, вр. с ал.1 от НППП.Ищцовият процесуален представител действително е направил възражение за прекомерност единствено за адвокатското възнаграждение на Б.Т..Спрямо останалите ответници е бездействал.

При тези данни РС правилно и законосъобразно в атакуваното определение е игнорирал исканията му в молбата за изменение на първоинстанционното решение №3240/15.06.18г, заключаващи се в редуциране възнагражденията на останалите за адвокат и юрисконсулт.Ищцовите възражения по чл.78, ал.5 ГПК спрямо ответницата М.П. и държавата са несвоевременно заявени.Според константната съдебна практика възражението за прекомерност може и следва да бъде направено най-късно до приключване на устните състезания в съответната инстанция, които в случая са проведени на 02.05.18г (вж. протокола от с.з.).Пропуска на страната, надлежно представлявана от процесуалните си представител, да направи това, не може да бъде саниран по-късно,вкл. в писмената защита, молбата по чл.248 ГПК и пр., тъй като след релевантния момент възможността за възражение по чл.78, ал.5 ГПК е преклудирана. Ето защо изложените в тази връзка доводи и оплаквания се явяват неоснователни(вж. Опр.№51/11г по т.д.№271/10г, I т.о.;Опр.№36/15г по ч.гр.д.№5836/14г, I т.о.; Опр.№615/24.11.16г по гр.д.№400/16г, II т.о. на ВКС и др.).

Дори да се сметат за своевременно направени, то настоящия състав намира същите са неоснователни. Преценката на фактическата и правна сложност на делото, обусловена от доказателствените факти и обективизиращите ги доказателства, правопораждащите факти, множеството извършени процесуални действия (вкл. оглед на място) и пр., сочат на пълно съответствие между платеното възнаграждение за адвокат от ответниците-физически лица и положените от последния усилия при упражняване на процесуалните права, с оглед защитата им.

Впредвид изложеното правилно е определено и възнаграждението за юрисконсулт на държавата, обосновано прилагайки нормите на чл.25, ал.2 от НППП при определянето на възнаграждението от 500лв за първата инстанция.

Несъстоятелни са ищцовите искания за намаляване разноските до действително сторените от ответниците. Според представените в тази връзка доказателства Б.Т. и М.П. са платили в брой за адвокатско възнаграждение пред първата инстанция, както следва: първата общо 2 800лв (вж. договорите правна защита и съдействие на л.492 и л.603), а втората -500лв (вж. договора за правна защита и съдействие на л.236). Отделно за възнаграждение на вещо лице им е възложено плащането на 476лв.

При това положение разноските в първоинстанционния акт са правилно определени и РС обосновано е отказал ревизирането им в търсената от ищците насока с обжалваното определение. Ето защо последното ще следва да се потвърди.

С оглед изхода на спора и на осн.чл.78, ал.3 ГПК жалбоподателите дължат на въззиваемите направените по делото разноски при първоначалното въззивно производство и настоящото, както и разноските за касационното производство (вж. указанията в отменителното решение на ВКС). От доказателства се установи, че по в.гр.д.№981/18г въззиваемите Б.Т. и М.П. са заплатили в брой общо 600лв за адвокатско възнаграждение (вж. договора на л.36) и списъка по чл.80 ГПК на л.144). Отделно в касационното производство отново в брой са платили общо 800лв (вж. договора за правна защита и съдействие на л.43 и списъка по чл.80 ГПК на л.42). По настоящото въззивно производство липсват данни за направени разноски от двете

ответници.

Същевременно държавата настоява за заплащане на юрисконсултско възнаграждение: по 300лв пред двете въззивни инстанции и 500лв пред касационната(вж. списъка по чл.80 ГПК на л.23).Претендираните от представителя на министъра на регионалното развитие и благоустройство 300лв, разноси пред настоящата инстанция след възобновяване на делото не следва да се присъждат, тъй като при осъществено процесуално представителство възнаграждението за юрисконсулт се определя общо.

По вече изложените съображения, изхождайки от изискванията на чл.78, ал.3 и чл.78, ал.8, вр. с чл. с чл.25, ал.2 НППП, а също от правната и фактическа сложност на настоящото дело, така разходваните от двете въззиваеми суми за адвокатска защита и претендираните от държавата за юрисконсултско възнаграждение няма пречка да се присъдят.

Водим от горното Благоевградския окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №3240/15.06.18г на РС-Разлог по гр.д.№2266/11г по описана с.с.

ПОТВЪРЖДАВА определение №5128/21.09.18г на РС-Разлог по гр.д. №2266/11г.

ОСЪЖДА Л. В. Ш., К. ИВ. Г., Г. ИВ. Ш., Л.. Г. Р., Г. Г. Д. и Ф. Г. В., да заплатят на Б. Г. ТР., гр.Якоруда, ул.“Ц. Б. III“№124 и М. Б. П., гр.Якоруда, ул.“С.“№21, общо сумата от 1400лв, представляващи направени до момента разноси за адвокатско възнаграждение пред двете въззивни и касационната инстанция.

ОСЪЖДА Л. В. Ш., К. ИВ. Г., Г. ИВ. Ш., Л.. Г. Р., Г. Г. Д. и Ф. Г. В., да заплатят на Държавата, представлявана от Министерство на регионалното развитие и благоустройство, гр.София, ул.“С.“№17-19, общо сумата от 1 100лв, представляващи юрисконсултско възнаграждение до момента пред

двете въззивни и касационната инстанция.

Решението е постановени при участието на третото лице помагач
Министерство на земеделието и храните.

Решението може да се обжалва пред ВКС в едномесечен срок, считано
от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____